ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 24).

Εἴδομεν ὅτι ὁ τολμητίας λῃστὴς, ὁ ὀνομάσας ἑαυτὸν Μοργὰν, ἔφθασεν εἰς Ἀβινιὸν ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ ἵππος καὶ προσωπεῖον φέρων. Πρὶν ὅμως εἰσέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Παλατίου τῆς ἰσότητος* ἄφησε τὸν ἵππον του πρὸ τῆς θύρας, ὅταν δὲ πάλιν ἐξῆλθεν εὗρεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, ὡς ἂν καὶ ὁ ἵππος ἀπήλαυεν ἴσα προνόμια ἀτιμωρησίας μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν παπικὴν καὶ βασιλικὴν ταύτην πόλιν. Ἐκβαλὼν λοιπὸν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ἵππευσεν, ἐξῆλθε διὰ τῆς *Οὐλλίας* θύρας καὶ παραδραμὼν καλπάζων τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἐξηφανίσθη μετ' οὐ πολὺ πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς Λυόν.

Ὅταν δὲ ἀπεμακρύνθη ὡς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ Ἀβινιὸν, ἐκάλυψε διὰ τοῦ μανδύου ὅλα αὐτοῦ τὰ ὅπλα, ὥστε νὰ μὴ βλέπωνται ὑπὸ τῶν διαβατῶν καὶ ἐκβαλὼν τὸ προσωπεῖον ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς μίαν τῶν πιστολοθηκῶν.

Ἐὰν τότε εὑρίσκοντο ἐκεῖ πλησίον ὅσοι ἰδόντες αὐτὸν εἰς Ἀβινιὸν ἠρώτησαν ἀλλήλους τί πρᾶγμα νὰ ἦτο ὁ τρομερὸς αὐτὸς Μοργὰν, τὸ φόβητρον τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐὰν, λέγομεν, εὑρίσκοντο ἐκεῖ, εὔκολον ἦτο νὰ βεβαιωθῶσιν ἰδίοις ὄμμασιν ἂν τὸ πρόσωπον τοῦ λῃστοῦ ἦτο, ὅσον καὶ ἡ φήμη αὐτοῦ, φοβερόν.

Ἡμεῖς ἀδιστάκτως ὁμολογοῦμεν ὅτι, ὅσῳ προκατειλημμένη καὶ ἂν ἦτο ἡ φαντασία των, ἅμα ἔβλεπον τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ἤθελον εἰς ἄκρον καταπλαγῆ.

Ἀφαιρεθέντος τῷ ὄντι τοῦ προσωπείου διὰ χειρὸς λευκοτάτης καὶ λεπτοφυεστάτης ἀπεκαλύφθη πρόσωπον νεανίου εἰκοσιπενταετοῦς ὡς ἔγγιστα, τὸ δὲ πρόσωπον ἐκεῖνο εἶχε γυναικείαν ὅλως κανονικότητα καὶ γλυκύτητα καὶ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ὡραίας ξανθῆς κόμης καὶ ἐκφραστικωτάτων μελαγχρόων ὀφθαλμῶν.

Τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀγνώστου, καθόσον ἐφάνη κατὰ τὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐμφάνισίν του ἦτον ὑψηλὸν, σύμμετρον καὶ εὐλύγιστον· ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ ἵππου στάσις αὐτοῦ ἀπεδείκνυεν ἔμπειρον ἱππέα.

Ὁ νεανίας ἀναχαιτίσας ἐπ' ὀλίγον τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου του, ἐκέντησε πάλιν αὐτὸν καὶ ἔφθασε καλπάζων εἰς Ὀράγκην καὶ εἰσῆλθεν εἰς μεγάλην τινα θύραν, ἥτις ἐκλείσθη εὐθὺς ὄπισθέν του· θεράπων δέ τις ἀναμένων ἔδραξε τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου. Ὁ ἵππος τότε ἀφίππευσε καὶ ἠρώτησεν·

« Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριός σου;

—Ὄχι, κύριε βαρῶνε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ παρήγγειλε νὰ σᾶς εἴπωμεν, ἐὰν ἔλθητε καὶ τὸν ζητήσητε, ὅτι ταξιδεύει δι' ὑποθέσεις τῆς ἑταιρίας.

—Καλὰ, Βαπτιστά. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐπαναφέρω τὸν ἵππον του σῶον καὶ ἀβλαβῆ ἂν καὶ ὀλίγον κεκοπιακότα· ἀνάγκη τώρα νὰ τὸν λούσῃς μὲ οἶνον καὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν νὰ τῷ δίδῃς ἀντὶ ἀχύρου κριθὴν, διότι ἀπὸ χθὲς διήνυσε τεσσαράκοντα ὁλοκλήρους λεύγας.

— Εὐχαριστήθητε λοιπὸν, κύριε Βαρῶνε, ἐκ τοῦ ἵππου;

— Πολὺ μάλιστα· ἀλλ' ἡ ἅμαξα εἶναι ἑτοίμη;

— Περιμένει καθ' ὅλα ἑτοίμη εἰς τὸ ἁμαξοστάσιον καὶ ὁ ἁμαξηλάτης πίνει ἐδῶ πλησίον μὲ τὸν Ἰούλιον, διότι ὁ αὐθέντης παρήγγειλε νὰ τὸν κρατοῦν ἔξω τῆς οἰκίας διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστρέφων.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ κύριός σου θὰ ταξειδεύσῃ;

— Ναὶ, κύριε βαρῶνε· ἰδοὺ τὸ διαβατήριον τοῦ αὐθέντου μου, δι' οὗ ἐνοικιάσθη ἡ ἅμαξα· ὥστε ἐκεῖνος μὲν διὰ τοῦ διαβατηρίου σας διηυθύνθη πρὸς τὴν Βορδιγαλλίαν, σεῖς δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ του θὰ ὑπάγητε πρὸς τὴν Γενέβην καὶ ἑπομένως δὲν πιστεύω νὰ εὕρῃ διέξοδον ἡ ἀστυνομία ἀπὸ τὸν λαβύρινθον αὐτὸν, ὅσῳ ἐπιδεξία καὶ ἂν ἦναι.

— Δός μοι, Βαπτιστὰ, τὸν μάρσυπον ὅστις κρέμαται ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου.

Ὁ Βαπτιστὴς ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον ὁ μάρσυπος διέφυγε τῶν χειρῶν του.

— Ἀ, κύριε βαρῶνε, εἶπε γελῶν, δὲν μοὶ παρήγγειλατε νὰ προσέχω! Διάβολε! βλέπω ὅτι δὲν ἐματαιοπονήσατε.

— Ἀπατᾶσαι, Βαπτιστὰ, διότι ναὶ μὲν δὲν ἐματαιοπόνησα, ἀλλ' οὐχ ἧττον δὲν ἔπραξα ὅ,τι ἔπρεπε καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἀναχωρήσω πάραυτα.

— Δὲν θὰ προγευματίσητε;

—Κάτι ὀλίγον, ἀλλ' ὅσον ἔνεστι ταχύτερον.

— Δὲν θὰ βραδύνητε παντάπασι, διότι τὸ πρόγευμα εἶναι ἕτοιμον ἀπὸ τῆς δεκάτης, δηλαδὴ πρὸ τεσσάρων ὡρῶν.

Ὁ Βαπτιστὴς ἠθέλησε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ξένον εἰς τὸ ἑστιατόριον, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν

ἐμπόδισε λέγων·

— Εἶναι περιττὸν νὰ μὲ ὁδηγήσῃς, ἐγὼ γνωρίζω τὸν δρόμον, ἀλλὰ φρόντισον τώρα περὶ τῆς ἁμάξης, ὥστε νὰ τὴν εὕρω ἑτοίμην καὶ τὸ θυρίδιον ἀνοικτὸν ἔχουσαν, διὰ νὰ μὴ μὲ διακρίνῃ ὁ ἁμαξηλάτης ὅταν εἰσέλθω. Λάβε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα μὲ τὰ ὁποῖα νὰ τὸν πληρώσῃς διὰ τὸν δρόμον μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

— Ὅσα μὴ δίδετε, κύριε, ἀρκοῦσι νὰ τὸν πληρώσω διὰ νὰ ὑπάγῃ μέχρι τοῦ Λυόν!

— Ναὶ, ἀλλὰ σὺ πλήρωσέ τον μέχρι τῆς Βαλὰνς τὰ δ' ἐπίλοιπα χρήματα κράτησέ τα διὰ σέ, ὡς ἀντιμισθίαν τοῦ κόπου σου.

— Ἀγαπᾶτε νὰ καταβιβάσω καὶ τὸν μάρσυπον εἰς τὸ ὄχημα;

— Ὄχι, ἐγὼ θὰ φροντίσω περὶ τούτου.

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρέτου τὸν μάρσυπον καὶ μὴ προσέχων εἰς τὸ βάρος κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἑστιατόριον, ἐνῷ ὁ Βαπτιστὴς μετέβαινεν εἰς τὸ καπηλεῖον ὑπολογίζων τὰ ἀνὰ χεῖρας αὐτοῦ χρήματα.

Ὁ ξένος δὲν ἐψεύσθη τῷόντι εἰπὼν ὅτι γνωρίζει τὴν οἰκίαν, διότι διελθὼν ἕνα πρόδωμον καὶ ἀνοίξας μίαν θύραν καὶ μετ' αὐτὴν μίαν ἄλλην εὑρέθη, ἐνώπιον τραπέζης γεμούσης παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ κινήσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὄρεξιν· πρὶν ὅμως καθήσῃ διευθύνθη πρός τινα καθρέπτην καὶ ἐκβαλὼν τὸν πῖλον διευθέτησε τὴν κόμην, ὕστερον ἔνιψε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὰ ἔργα ταῦτα τῆς καθαριότητος, δι' ὧν ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο φύσει καθάριος καὶ φιλόκαλος, ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης.

Ἂν δὲ καὶ εἶχεν ὄχι εὐκαταφρόνητον ὄρεξιν μετὰ τόσους μάλιστα κόπους, ἔφαγεν ὅμως ἐν τάχει καὶ μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Βαπτιστὴς καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα, αὐτὸς ἦτον ὄρθιος καὶ περιέμενε.

Ἐβύθισε λοιπὸν τὸν πῖλον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, περιετυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου του καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλης τὸν μάρσυπον κατέβη, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἅμαξα διὰ φροντίδος τοῦ Βαπτιστοῦ ἦτο ἠνεωγμένη καὶ ἐγγὺς τῆς θύρας, ἐχώθη ἐντὸς αὐτῆς οὐδόλως παρατηρηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου.

Ὁ ὑπηρέτης ἔκλεισε τότε τὸ θυρίδιον καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν ἡνίοχον,

— Εἶσαι καλὰ πληρωμένος, μοὶ φαίνεται, ἕως εἰς Βαλὰνς, εἶπε.

— Ναὶ, θέλεις νὰ σοὶ δώσω ἔγγραφον ἀπόδειξιν; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἀστεϊζόμενος.

— Ὄχι, πρόσεξον ὅμως νὰ μὴ ἐνοχλήσῃς τὸν αὐθέντην μου τὸν μαρκήσιον Ῥιβιέρον, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ ἥσυχος ἕως εἰς Βαλάνς.

— Ἡσύχασε, ἀπεκρίθη ὁ ἁμαξηλάτης, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀστείου τρόπου· κανεὶς δὲν θὰ ταράξῃ τὸν μαρκήσιον. Ἐμπρὸς, βάρδα!

Εἶπε καὶ παρώρμησε τοὺς ἵππους τοῦ κροτήσας τὴν μάστιγα διὰ τῆς ἐκφραστικῆς ἐκείνης διαλέκτου ἥτις δηλοῖ παρὰ τοῖς διαβάταις «Προφυλαχθῆτε διότι ὁδηγῶ ἕνα κύριον γενναίως πληρώνοντα καὶ ἔχοντα ἑπομένως τὸ δικαίωμα νὰ καταπατῇ τοὺς ἀπροσέκτους.»

Ὁ ψευδομαρκήσιος Ῥιβιέρος εἰσελθὼν εἰς τὴν ἅμαξαν κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα, ἔκρυψεν ὑπὸ τὸ κάθισμα τὸν μάρσυπον, περιετυλίχθη εἰς τὸν μανδύαν του καὶ, πεποιθὼς ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῇ ὑπ' οὐδενὸς μέχρι τῆς Βαλὰνς, ἀπεκοιμήθη μὲ τὴν αὐτὴν νεανικὴν ὄρεξιν μὲ τὴν ὁποίαν καὶ προεγευμάτισε.

Μετὰ ὀκτάωρον δρόμον ἡ ἅμαξα ἔφθασεν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Βαλὰνς, πρὶν ὅμως εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ὁ ὁδοιπόρος μας ἐξύπνησε καὶ ἡμιανασύρας ἐν τῶν παραπετασμάτων ἐνόησε ποῦ εὑρίσκετο· ἐπειδὴ δὲ ἦτο νὺξ βαθεῖα ἔθλιψε τὸ ἐλατήριον τοῦ ὡρολογίου του καὶ πάραυτα ἐκεῖνο ἐσήμανεν ἑνδεκα ὥρας· κρίνας δὲ περιττὸν τὸ ν' ἀποκοιμηθῇ καὶ πάλιν, ὑπελόγισε τὸ μέχρι τοῦ Λυὸν ἀγώγιον καὶ ἡτοίμασε τὸ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον ἀργύριον.

Ὅτε ἔφθασεν ἡ ὥρα πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἵππων καὶ ἡνιόχων, ἤκουσε τὸν πρῶτον ἁμαξηλάτην λέγοντα πρὸς τὸν μέλλοντα νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. «Εἶναι φαίνεται καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν πρῴην εὐγενῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι συστημένος καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων καλοπληρώνει πρέπει νὰ τὸν τρέχωμεν καθὼς ἕνα καλὸν πατριώτην.»

— Ἡσύχασε καὶ θὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

Ὁ ὁδοιπόρος νομίσας τότε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπέμβῃ εἰς τὸν διάλογον, ἀνέσυρε τὸ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο παραπέτασμα τῆς ἁμάξης καὶ εἶπε·

— Θὰ κάμῃς σὲ βεβαιῶ χρυσὴ δουλειὰ, ἂν μὲ εὐχαριστήσῃς, διότι εἶμαι ὁ καλλίτερος

πατριώτης καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου λάβε διὰ νὰ πίνῃς εἰς ὑγείαν τῆς Δημοκρατίας!

Ταῦτα εἰπὼν ἔδωκεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην τὸν συστήσαντα αὐτὸν εἰς τὸν σύντροφόν του ἑκατοντάφραγκον γραμμάτιον, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἕτερος ἐκύτταζεν ἀπλήστως τὸ χαρτίον,

— Λάβε, εἶπε τότε, καὶ σὺ ἄλλα τόσα, διὰ νὰ μὲ συστήσῃς εἰς τοὺς συντρόφους σου, καθὼς μὲ ἐσύστησεν εἰς σὲ ὁ φίλος σου.

— Μὴ ἀμφιβάλλητε, πολῖτα, εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης. Ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὸ Λυὸν σύνθημά μας θὰ ἦναι τὸ εἰς «τὰ τέσσαρα.» Εἶπε, καὶ οἱ ἵπποι κεντηθέντες ἀπῆλθον ὡς πτερωτοί.

Τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν ἡ ἅμαξα ἔφθασεν εἰς Λυόν· ἐνῷ δὲ ἤλλαζον τοὺς ἵππους ἄνθρωπός τις ἀχθοφόρου φέρων ἔνδυμα καὶ ἐπί τινος παρακειμένου ἐδωλίου καθήμενος, ἠγέρθη καὶ πλησιάσας εἰς τὸ θυρίδιον τοῦ ὀχήματος εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν ὀπαδὸν τοῦ Ἰηοῦ λόγους τινας, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἀκούσας ἔδειξε μεγίστην ἔκπληξιν.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησε τὸν ἀχθοφόρον.

— Σοὶ λέγω ὅτι ἰδίοις ὄμμασι τὸν εἶδον.

— Νὰ ἀναγγείλω λοιπὸν εἰς τοὺς φίλους μας τὴν εἴδησιν ὡς βεβαίαν;

— Ἐννοεῖται, ἀλλὰ σπεῦσον.

— Οἱ ἐν Σέρβῃ ἔχουσιν εἴδησιν περὶ τῆς ἀφίξεώς μου;

— Ναί· θὰ εὕρῃς ἵππον καθ' ὅλα ἕτοιμον μεταξὺ Σέρβης καὶ Σούης.

Πλησιάσαντος τοῦ ἁμαξηλάτου, ὁ νέος ἀντήλλαξε καὶ τελευταῖον βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἀχθοφόρου, ὅστις ἀπῆλθε δρομαίως ὡς ἂν ἐκόμιζε κατεπείγουσαν ἐπιστολήν.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν τώρα, πολῖτα; ἠρώτησεν ὁ ἁμαξηλάτης.

— Εἰς Βοῦργον· πρέπει νὰ φθάσω εἰς Σέρβην κατὰ τὴν ἐννάτην τῆς ἑσπέρας. Ἂν ταχύνῃς θὰ λάβῃς καλὴν ἀμοιβήν·

— Δεκατέσσαρας λεύγας ἐντὸς πέντε ὡρῶν! εἶναι ἀνήκουστον, ἀλλ' ὁπωσδήποτε θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ὑπόσχεσαι περὶ τούτου;

— Θὰ προσπαθήσω.

Εἶπε καὶ ἐκρότησε τὴν μάστιγα, οἱ δὲ ἵπποι ἀπῆλθον καλπάζοντες.

Σημαινούσης δὲ τῆς ἐννάτης εἰσήρχοντο εἰς Σέρβην.

— Διπλασιάζω τὴν ἀμοιβὴν ἂν δὲν ἀλλάξῃς ἐδῶ ἵππους καὶ μὲ ὁδηγήσῃς κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀπ' ἐδῶ εἰς Σούην δρόμου ἀνέκραξε πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην ὁ νεανίας ἀπὸ τοῦ θυριδίου τῆς ἁμάξης προκύψας.

— Ἂς ἦναι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ ἡ ἅμαξα διῆλθεν ἀστραπηδὸν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ.

Ἐν τέταρτον λεύγας μακρὰν τῆς Σέρβης ὁ Μοργὰν διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ στήσῃ τοὺς ἵππους, αὐτὸς δὲ συνάψας τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στόματος ἐμιμήθη φωνὴν αἰγωλιοῦ. Τόσῳ δ' ἡ μίμησις ἐπέτυχεν ὥστε αἰγωλιός τις ἐκ τῶν πλησιοχώρων δασῶν ἀνταπεκρίθη πάραυτα εἰς τὴν πρόσκλησιν.

— Ἐδῶ εἶναι, ἐφώνησεν ὁ Μοργάν.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἔστησε τοὺς ἵππους καὶ εἶπε·

— Ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ, περιττὸν νὰ προχωρήσωμεν

Ὁ νεανίας τότε λαβὼν τὸν μάρσυπον, ἠνέῳξε τὸ θυρίδιον τῆς ἁμάξης, κατέβη καὶ πλησιάσας τὸν ἁμαξηλάτην,

—Λάβε, τῷ εἶπε, τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ ἁμαξηλάτης λαβὼν τὸ νόμισμα ἔθετο αὐτὸ εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ ἑνὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν κομψευόμενοι θέτουσι σήμερον τὸ μονόοπτρον.

Ὁ Μοργὰν ἐνόησεν ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχε σημασίαν.

— Τοῦτο πάλιν τί δηλοῖ; ἠρώτησε,

— Δηλοῖ ὅτι βλέπω μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν.

— Ἐννοῶ τώρα, ἀντεῖπεν ὁ νέος γελῶν, ἂν σοῦ κλείσω λοιπὸν καὶ τὸν ἄλλον ὀφθαλμόν;

— Δὲν θὰ βλέπω τότε διόλου.

— Ἀκούεις τὸν κατεργάρην! προτιμᾷ νὰ ἦναι τυφλὸς παρὰ μονόφθαλμος. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος, λάβε καὶ τοῦτο.

Ὁ ἁμαξηλάτης λαβὼν τὸ προσφερθὲν νόμισμα καὶ θέσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν του, ἔστρεψε τὴν ἅμαξαν καὶ ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν Σέρβην.

Ὁ ὀπαδὸς τοῦ Ἰηοῦ, ἐξαφανισθείσης ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμάξης, ἐπλησίασεν εἰς τὰ χείλη κλειδίον καὶ ἐσύριξε διὰ τῆς ὀπῆς συριγμὸν ὀξὺν καὶ παρατεταμένον.

Ὅμοιος συριγμὸς ἠκούσθη πλησίον καὶ πάραυτα ἱππεὺς ἐξῆλθε τοῦ δάσους καλπάζων καὶ ἐπλησίασε.

Ὁ δὲ Μοργὰν τοῦτον ἰδὼν ἐκαλύφθη τὸ πρόσωπον διὰ τῆς προσωπίδος.

— Ἐν ὀνόματι τίνος ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν χωρῶν ἱππεύς, οὗ-

τινος ὅμως τὸ πρόσωπον ἐκρύπτετο ἐντελῶς ὑπὸ τοὺς πετάσους πλατυγύρου πίλου.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἐλισσαιὲ, ἀπεκρίθη ὁ Μοργάν.

— Βλέπω ὅτι εἶσθε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀνέμενον.

Εἶπε καὶ ἀφίππευσεν.

— Εἶσαι προφήτης ἢ μαθητής; ἠρώτησεν ὁ Μοργάν.

— Εἶμαι μαθητὴς, ἀπεκρίθη ὁ νεοελθών.

— Καὶ ὁ διδάσκαλός σου ποῦ εὑρίσκεται;

— Εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Σεϊλλῶνος

— Ἠξεύρεις πόσοι ὀπαδοὶ εἶναι τώρα συνηγμένοι ἐκεῖ;

— Δέκα.

— Καλῶς· ἂν συναντήσῃς καὶ ἄλλους στεῖλε αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Ὁ μαθητὴν ἑαυτὸν ὀνομάσας προσέκλινε τότε ὑποταγὴν ἐμφαίνων, ἐβοήθησε τὸν Μοργὰν προσπαθοῦντα νὰ ἀναρτήσῃ τὸν σάκκον του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, καὶ ἐκράτησεν εὐσεβάστως τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου ἐνῷ ἐκεῖνος ἵππευεν.

Ὁ Μοργὰν μὴ περιμείνας νὰ τοποθετηθῇ καλῶς ἐπὶ τῶν ἀναβολέων, ἐκέντησε τὸν ἵππον καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ ὑπηρέτου τροχάδην.

Δεξιόθεν τῆς ὁδοῦ ἔκειτο ὡς ἐρεβώδης θάλασσα τὸ δάσος τοῦ Σεϊλλῶνος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιδονούμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ ἱππεὺς εἰσεχώρησε καὶ καθὸ ἔμπειρος τῶν ἀτραπῶν μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐξῆλθε ἐκ τοῦ ἀντικρὺ μέρους.

Ἑκατὸν βήματα μακρὰν τοῦ δάσους ἔκειτο ὀγκῶδες καὶ ἄχαρι κτίριον σκιαζόμενον ὑπὸ προαιωνίων δένδρων. Πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, ἥτις ἦτο ἡ Μονὴ τοῦ Σεϊλλῶνος, ὁ μυστηριώδης ἱππεὺς ἐστάθη.

ΚΕΦΑΛ. Β'.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΕΙΛΛΩΝΟΣ.

Ἡ μονὴ αὕτη συνέστη τῷ 1178, ἀλλὰ τὰ μέχρι σήμερον σωζόμενα ἐρείπια εἶναι ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1672 γενομένης ἐπισκευῆς Τὰ δὲ σωζόμενα ἐρείπια εἶναι ἔξωθεν μὲν ἡ μεγάλη πύλη, κοσμουμένη ὑπὸ τριῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔνδοθεν δὲ μικρὸν παρεκκλήσιον κείμενον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου. Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ μοναστηρίου ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκοδομὴ μετεμορφώθη εἰς ἀγροκήπιον, κατοικούμενον ὑπὸ χωρικῆς οἰκογενείας συγκειμένης ἐκ δύω συζύγων καὶ δύω τέκνων.

Κατὰ τὸ 1791 ἡ Μονὴ, ἐκδιωχθέντων τῶν ἐν αὐτῇ μοναχῶν, ἐδημεύθη καθὸ ἐκκλησιαστικὸν κτῆμα καὶ ἐτέθη εἰς πλειστηριασμὸν μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων της, δηλαδὴ τοῦ συνορεύοντος κήπου καὶ τοῦ ὡραίου δάσους τοῦ ἄχρις ὥρας ἀποκαλουμένου «δάσους τοῦ Σεϊλλῶνος».

Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Βούργου, καθὸ εἰς ἄκρον βασιλικοὶ καὶ ἰδίως θρῆσκοι, ἐθεώρουν ὡς ἱεροσυλίαν καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐτόλμα ν' ἀγοράσῃ κτῆμα ἀνῆκον εἰς ἀξιοτίμους καὶ εὐσεβεῖς μοναχοὺς, συνέβη ὥστε ἡ Μονὴ, ὁ κῆπος καὶ τὸ δάσος μετέβησαν ὑπὸ τὸν τίτλον ἐθνικαὶ γαῖαι εἰς τὴν κυριότητα τῆς Δημοκρατίας, κατήντησαν τουτέστι κτήματα ἀδέσποτα.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ δημοκρατία ὑπὸ τοσούτων κυμαινομένη τρικυμιῶν καὶ ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων περιδονουμένη καταιγίδων, περὶ παντὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ περὶ ἐπισκευῆς αὐλοτοίχων, καλλιεργείας κήπων καὶ κανονικῆς ἀποκοπῆς τῶν δασῶν. Ἑπομένως πρὸ ἑπταετίας ἡ Μονὴ εἶχεν ἐντελῶς ἐρημωθῆ, καὶ ἄν τις χάριν περιεργείας ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πύλην καὶ ἔρριπτε τὸ βλέμμα εἰς τὰ ἔσω διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, ἔβλεπε τὸν χόρτον ἀνέτως ἀναφυόμενον εἰς τὰς αὐλὰς καὶ τὸν κῆπον βρύθοντα ἀκανθῶν καὶ τριβόλων· τὸ δάσος ἐκτὸς μιᾶς ὁδοῦ καὶ δύω ἢ τριῶν ἀτραπῶν εἶχε καταντήσει ἀδιάβατον ἐκ τῶν συμπυκνωθέντων βάτων καὶ τῶν ἄλλων χαμοδένδρων.

Ἐκ τῶν παραρτημάτων τῆς Μονῆς ἦτο καὶ εἶδός τι σκιάδος ἀποκαλουμένης «ἡ Κορρερία», ἐπειδὴ δὲ ἀπεῖχεν ὀλίγον τῆς Μονῆς καὶ ἐγειτνίαζε πρὸς τὸ δάσος, τὰ δένδρα ἀφεθέντα ἐλεύθερα, ηὔξησαν, περιέζωσαν μετ' ἄλλων φυτῶν καὶ περιεκάλυψαν αὐτὴν εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε κατήντησεν ἀόρατος.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ φῆμαι ἀπαίσιαι διέτρεχον πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ τῶν δύω τούτων οἰκοδομῶν· ἔλεγον ὅτι ὄντα ἀόρατα μὲν ἐν καιρῷ ἡμέρας, τρομακτικὰ δ' ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἐσύχναζον ἐκεῖ, καὶ ξυλοκόποι καὶ ἄλλοι χωρικοὶ νυκτωθέντες ἐν τῷ δάσει ὅπου ἐπήρχοντο χάριν ξυλεύσεως, διηγοῦντο ὅτι ἔβλεπον διὰ τῶν κεκλεισμένων παραθυροφύλλων τῆς Μονῆς καὶ τῆς σκιάδος φλόγας ἔνδοθεν περιφερομένας καὶ ὅτι ἤκουον εὐδιακρίτως κρότους ἁλύσεων συρομένων ἐπὶ τῶν ἐκ σανίδων πατωμάτων ἢ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώ-

του τῶν αὐλῶν. Καὶ οἱ μὲν νουνεχέστεροι διέψευδον καὶ ἠρνοῦντο τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας ἀντέκρουον δύο ἕτεραι σπεῖραι ἀνθρώπων, οἱ πατριῶται καὶ οἱ βασιλικοί, ὑποστηρίζοντες τὴν φήμην καὶ ἀποδίδοντες τὰ γεγονότα ἕκαστος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δοξασίαν εἰς δύο διάφορα αἴτια. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι διϊσχυρίζοντο ὅτι τὰ φαινόμενα φαντάσματα ἦσαν αἱ ψυχαὶ τῶν μοναχῶν, οἵτινες ὑπὸ τῆς ἱεροδικαστικῆς τυραννίας ἐνταφιασθέντες ζῶντες εἰς τὰς σκοτεινὰς εἱρκτὰς τοῦ μοναστηρίου καὶ ἐκεῖ ἀποθανόντες, ἤρχοντο σύροντες τὰς βαρείας ἁλύσεις των καὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐξ ὕψους τιμωρίαν κατὰ τῶν διωκτῶν αὐτῶν· οἱ δὲ βασιλικοὶ τοὐναντίον διετείνοντο ὅτι ὁ διάβολος εὑρὼν τὸ μοναστήριον κενὸν καὶ μὴ φοβούμενος πλέον τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν ἐναρέτων μοναχῶν ἤρχετο ἀνέτως καὶ διαβολικὰς συνεκρότει συναγωγὰς ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε οὐδὲ τὴν οὐράν του δὲν ἐτόλμα νὰ φέρῃ. Ἐξ ὅλων ὅμως τούτων τῶν συζητήσεων οὐδὲν βέβαιον προέκυψε, διότι οὐδεὶς οὔτε ἐκ τῶν ἀρνουμένων, οὔτε ἐκ τῶν ὑποστηριζόντων τὰ περὶ φαντασμάτων ἀδόμενα οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σεϊλλῶνος νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον εἶχοντο ἀληθείας τὰ περὶ μοναχῶν μαρτύρων καὶ Βεελζεβοὺλ διαθρυλλούμενα καὶ νὰ φανερώσῃ ἑπομένως καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας του τὴν ἐπαύριον, ἐὰν ἡ Μονὴ τοῦ Σεϊλλῶνος ἐκατοικεῖτο ἢ ὄχι, καὶ ἐὰν τὸ πρῶτον ὁποῖοι ἦσαν οἱ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς φιλοξενούμενοι.

Ἀλλ' ὁ μυστηριώδης ἱππεὺς οὐδόλως ἐπτοεῖτο ὑπὸ τοιούτων φημῶν, διότι καθ' ἃ εἴπομεν ἂν καὶ εἶχε παρέλθῃ ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς νυκτὸς καὶ ἑπομένως ἡ νὺξ ἦτο προκεχωρημένη, αὐτὸς οὐχ ἧττον ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀκατοικήτου μοναστηρίου καὶ ἔφιππος ὢν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς θήκης ἓν τῶν πιστολίων καὶ διὰ τῆς ἀκτιρίδος αὐτοῦ ἔκρουσε τρὶς τὴν θύραν, ὡς ἐσυνείθιζον οἱ φραγκομασόνοι.

Καὶ ἐπί τινα μὲν χρόνον ἀνωφελῶς ἠκροάσθη, καὶ ἤρχισε ν' ἀμφιβάλῃ ἂν ὑπῆρχε τῷ ὄντι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην συνεδρίασις εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σεϊλλῶνος, διότι οὐδὲ φῶς ἐφάνη οὐδὲ κρότος ἠκούσθη ὁ ἐλάχιστος. Εἶτα ἀνατείνας προσεκτικώτερον τὸ οὖς διέκρινε μετ' οὐ πολὺ ἐλαφρὸν κρότον βήματος ἀνθρώπου ἐσκεμμένως προσερχομένου ἔνδοθεν· ἔκρουσε λοιπὸν καὶ πάλιν τὴν θύραν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου.

— Τίς εἶ ὁ κρούων; ἠρώτησε μία φωνή.

— Ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐλισσαιέ, ἀπεκρίθη ὁ ὁδοιπόρος.

— Εἰς τίνα βασιλέα οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσαὰκ ὀφείλουσιν ὑπακοήν;

— Εἰς τὸν Ἰηού.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ ἐντολή των;

— Ἡ ἐξόντωσις τοῦ οἴκου Ἀχαάβ.

— Προφήτης εἶσαι ἢ μαθητής;

— Προφήτης.

— Εἴσελθε λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

Εἶπεν ἡ φωνὴ καὶ πάραυτα οἱ σιδηροῖ μοχλοὶ καὶ τὰ διπλᾶ κλεῖθρα ἔτριξαν περιστραφέντα, τὸ ἓν φύλλον τῆς θύρας ἠνεῴχθη καὶ ὁ ἵππος μετὰ τοῦ ἱππέως εἰσέδυσαν ὑπὸ τὸν ζοφερὸν θόλον.

Ὁ τὴν θύραν μετὰ τόσης προφυλάξεως ἀνοίξας καὶ πάλιν αὐτὴν ἀμέσως ὕστερον κλείσας, ἔφερε ποδήρη καὶ λευκὸν μοναχικὸν χιτῶνα καὶ ἔκρυπτε ὁλόκληρον τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὴν κουκούλαν αὐτοῦ.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ οὗτος καθὼς καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἱππέως παρὰ τὸ δάσος σαναντηθεὶς ἦτο ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων μελῶν τῆς ἑταιρίας, διότι λαβὼν τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἐκράτει αὐτὸν ἐνῷ ὁ νεοελθὼν ἀφίππευε· ἐξεπλήρου δηλαδὴ χρέη ταπεινοῦ ἱπποκόμου.

Ὁ Μοργὰν ἀφιππεύσας ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν μάρσυπον, ἔθεσεν εἰς τὴν ζώνην καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου ζεῦγος τῶν πιστολίων καὶ ἀποτανθεὶς ὕστερον εἰς τὸν μοναχὸν ἐπιτακτικῷ τῷ τρόπῳ·

— Ἤλπιζον, εἶπε, νὰ εὕρω τοὺς φίλους συνηγμένους πρὸς σύσκεψιν.

— Εἶναι τῷ ὄντι συνηγμένοι, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Κορρέρίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρετηρήθησαν πρὸ ἡμερῶν ἄνθρωποι ὕποπτοι περισκοποῦντες τὴν Μονήν, διαταγαὶ αὐστηραὶ ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν, ὅπως διπλασιασθῇ ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ αἱ προφυλάξεις.

Ὁ νεανίας ὅμως, φαίνεται, ἐθεώρει περιττὰς τὰς προφυλάξεις ταύτας, διότι ἀνύψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους καὶ εἶπε μὲ τὸ ἴδιον πάντοτε ὕφος·

— Φρόντισον περὶ τοῦ ἵππου μου καὶ ὁδήγησόν με εἰς τὸ συμβούλιον.

Ὁ μοναχὸς τότε προσεκάλεσεν ἕνα ἐκ τῶν συναδέλφων του καὶ παραδοὺς αὐτῷ τὸν ἵπ-

πον, ἤναψε δᾷδα ἐκ τοῦ λαμπτῆρος τοῦ παρεκκλησίου καὶ προηγήθη τοῦ νεοελθόντος.

Διελθὼν δὲ τὸ μοναστήριον καὶ προχωρήσας εἰς τὸν κῆπον ἠνέῳξε τὴν θύραν μικρᾶς ἀποθήκης καὶ εἰσαγαγὼν τὸν Μοργὰν ἔκλεισε πάλιν ἀσφαλῶς ὡς εἶχε κλείσει προηγουμένως καὶ τὴν ἔξω θύραν· μετὰ τοῦτο, ἀπωθήσαντος αὐτοῦ λίθον τινα τυχαίως δῆθεν ἐκεῖ παραπεσόντα, ἀπεκαλύφθη κρῖκος ἐπὶ πλακὸς προσηλωμένος, ἀνασηκωθείσης δὲ καὶ τῆς πλακὸς, ἐφάνη ὀπὴ διὰ βαθμίδων κατάγουσα εἰς βαθὺ ὑπόγειον, ὅπερ πάλιν εἶχεν ἔξοδον εἰς θολωτὸν διάδρομον στενώτατον, ὅπου μόλις ἐχώρουν δύο ἄνδρες κατὰ μέτωπον.

Ἐβάδισαν οὕτω ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ πλέον, μετὰ ταῦτα ἔφθασαν ἔμπροσθεν κιγκλιδωτῆς θύρας. Ὁ μοναχὸς ἠνέῳξεν αὐτὴν διὰ κλειδίου καὶ πάλιν ἔκλεισεν ἅμα εἰσῆλθον, τότε δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν νεοελθόντα,

— Ὑπὸ ποῖον ὄνομα ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἀναγγείλω ; ἠρώτησεν.

— Εἰπὲ ὅτι ἦλθεν ὁ ἀδελφὸς Μοργάν.

— Περιμένετε ἐδῶ· μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπιστρέφω.

Ὁ νεανίας ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, δηλῶν διὰ τούτου ὅτι ἦτο ἀπὸ πολλοῦ προσῳκειωμένος εἰς τοιαύτας δυσπιστίας καὶ προφυλάξεις καὶ ὕστερον ἐκάθησεν ἐπὶ ἑνὸς τάφου.

Τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ἦν τὸ ὑπόγειον νεκροταφεῖον τῆς Μονῆς.

Δὲν ἀνέμεινε δὲ πολὺ, διότι ὁ μοναχὸς πρὶν παρέλθωσι τὰ πέντε λεπτὰ ἐπανῆλθε.

— Ἀκολουθήσατέ μοι, εἶπεν· ἡ ἔλευσίς σας ἐνέπλησε χαρᾶς τοὺς ἀδελφοὺς, διότι ἐφοβοῦντο μήπως σᾶς συνέβη τι ἀπευκταῖον.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἀδελφὸς Μοργὰν εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμβουλίου, ὅπου εὗρε δώδεκα μοναχοὺς τὴν κορδύλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντας καταβιβασμένην.

Μόλις ὅμως ἡ θύρα ἐκλείσθη ὁ δὲ ἀδελφὸς ὁ ἐκπληρῶν χρέη ὑπηρέτου ἀπεσύρθη, πάραυτα, τοῦ Μοργὰν ἐκβαλόντος τὸ προσωπεῖον, αἱ δώδεκα κορδύλαι ὡς ἐκ συνθήματος ἀνεσύρθησαν καὶ δώδεκα ἐφάνησαν νεανικὰ καὶ φαιδρὰ πρόσωπα. Ἐκ τῶν κομψῶν τούτων καὶ εὐειδῶν μοναχῶν μόλις δύο ἢ τρεῖς εἶχον φθάσει τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος.

Ὅλοι ἔτειναν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Μοργὰν καὶ ἠσπάσθησαν αὐτόν.

— Ἀ, μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν νέων, ὁ περιπαθέστερον αὐτὸν ἀσπασθεὶς, μέγα βάρος ἀφήρεσας ἐκ τοῦ στήθους μας, διότι ὑπεθέσαμεν ὅτι ἐφονεύθης ἢ συνελήφθης αἰχμάλωτος.

— Τὸ νὰ φονευθῶ, Ἀμιέτε, ἦτο πιθανὸν, ὄχι ὅμως καὶ νὰ συλληφθῶ, ὄχι, πολῖτα, ὡς λέγουσιν ἐνίοτε μέχρις ὥρας καὶ ὡς δὲν θὰ λέγωσιν, ἐλπίζω, πλέον μετ' οὐ πολύ. Ἡ ὑπόθεσις μάλιστα διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἀμφοτέρωθεν φιλοφροσύνης· μόλις δηλαδὴ ὁ ὁδηγὸς τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης μᾶς εἶδε μακρόθεν, διέταξεν ἀμέσως τὸν ἁμαξηλάτην νὰ στήσῃ τοὺς ἵππους ἐπειπὼν μάλιστα, μοὶ φαίνεται, «Ἠξεύρω τί τρέχει».

— «Ἀφοῦ ἠξεύρεις τί τρέχει, ἀγαπητέ μοι φίλε, εἶπον τότε, τὰ πολλὰ λόγια εἶναι περιττά. — Θέλετε τὰ χρήματα τῆς Κυβερνήσεως;» ἠρώτησεν.

— «Αὐτὰ καὶ μόνα,» ἀπεκρίθην. Ἐπειδὴ δὲ ἐθορύβουν καὶ ἐταράττοντο ἐντὸς τῆς ἁμάξης, προσέθηκα «Ἄκουσον, φίλε μου, πρὸ παντὸς ἄλλου κατάβηθι καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς κυρίους ταξειδιώτας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς κυρίας ὅτι δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι τυχαῖοι καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐγγίσωμεν τὰς κυρίας, ἐννοεῖται, οὐδὲ κἂν θὰ τὰς κυττάξωμεν, ἐκτὸς ἂν προκύψωσι τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν θυριδίων τῆς ἁμάξης». Μία προέκυψε τῳόντι· ἀλλ' ἦτο ὡραιοτάτη, σὲ βεβαιῶ, καὶ τῇ ἀπέστειλα ἓν φίλημα διὰ τῆς χειρὸς, ἐκείνη δ' ἀμέσως ἔρρηξε μικρὰν κραυγὴν καὶ ἐκρύβη, καθὼς ἡ Γαλάτεια, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ δρῦς καὶ ἔλατοι δὲν τὴν κατεδίωξα. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ ὁδηγὸς ἐκένωσεν ἐν μεγίστῃ βίᾳ τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ ἀπὸ τὴν πολλήν του βίαν μοὶ παρέδωκε μαζὶ μὲ τὰ δημόσια χρήματα καὶ διακόσια λουδοβίκια ἀνήκοντα εἰς οἰνοπώλην τινὰ τοῦ Βορδώ.

— Ἀνάθεμά τον! ἀντέκοψεν ὁ ἀποκληθεὶς Ἀμιέτος, (οὗτινος τὸ ὄνομα ὡς καὶ τὸ τοῦ Μοργὰν θὰ ἦτο πιθανῶς πλαστὸν), δυσάρεστον ἄκουσμα! διότι τὸ πολυμήχανον Διευθυντήριον, διωργάνισεν, ὡς γνωρίζεις, ἔνοπλα ἀποσπάσματα ληστεύοντα ἐν ὀνόματί μας καὶ ἐντολὴν ἔχοντα νὰ πείσωσι τὸν λαὸν ὅτι θηρεύομεν τὰ βαλάντια τῶν ἰδιωτῶν καὶ εἴμεθα ἐν ἑνὶ λόγῳ καθαροὶ λῃσταί.

— Περίμενε δὰ, μὴ τρέχε, ἀπεκρίθη ὁ Μοργὰν, αὐτὸ ἴσια ἴσια μὲ ἐβράδυνεν εἰς τὸν δρόμον. Εἶχον ἀκούσει εἰς Λυὸν νὰ γίνηται λόγος περὶ τούτου, ἐνῷ λοιπὸν ἐπλησίαζον

εἰς Βαλὰνς παρετήρησα τὸ λάθος ἐκ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς τοῦ χρηματοδέματος « Ἰωάννης Πικότος οἰνοπώλης εἰς Φρονσάκ».

— Τῷ ἀπέστειλες, δὲν ἀμφιβάλλω, τὸ ἀργύριόν του ;

— Ἔπραξα κἄτι καλλήτερον ἀκόμη, τὸ παρέδωκα ἰδίαις χερσίν.

— Εἰς Φρονσάκ ;

— Ὄχι εἰς Φρονσὰκ, ἀλλ' εἰς Ἀβινιὸν, διότι ἐσκέφθην ὅτι ἄνθρωπος μετὰ τοσαύτης φροντίδος ἐξασφαλίζων τὴν περιουσίαν του, ὡς ἐφάνη ἐκ τῆς μακροσκελοῦς ἐπιγραφῆς τοῦ χρηματοδέματός του, θὰ ἐστάθη ἀναμφιβόλως εἰς τὴν πρώτην σημαντικὴν ὁπωσοῦν πόλιν ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῶν διακοσίων λουδοβικίων του. Ἠρώτησα τῳόντι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐὰν γνωρίζωσι τὸν πολίτην Ἰωάννην Πικότον καὶ μοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι ὄχι μόνον τὸν γνωρίζουσιν ἀλλ' ὅτι καὶ γευματίζει τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν. Ταῦτα ἀκούσας εἰσέρχομαι. Ἐννοεῖται ὅτι θέμα τῆς ὁμιλίας τῶν ἑστιωμένων ἦτο ἡ σύλληψις τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης· φαντασθῆτε λοιπὸν ὁποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ ἐμφάνησίς μου! ὅλοι ἔμειναν κεχηνότες, ἐγὼ δ' ἐρωτήσας τίς ἐξ αὐτῶν ὀνομάζεται Ἰωάννης Πικότος καὶ γνωρίσας τὸν κτήτορα τοῦ ἐναρμονίου καὶ μεγαλοπρεποῦς τούτου ὀνόματος, καταθέτω πρὸ αὐτοῦ τὰ διακόσια λουδοβίκια, καὶ ἐξαιτοῦμαι ἐν ὀνόματι τῆς ἑταιρίας συγγνώμης διὰ τὴν ἀνησυχίαν ἧς ἐγένοντο αὐτῷ πρόξενοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰηού. Ἀνταλλάξας δ' ὕστερον φιλικὸν νεῦμα μετὰ τοῦ Βαρζὼλ καὶ χαιρετήσας τὸν Ἀββὰν Δὲ Ῥιὰν, ἀμφοτέρους ἐκεῖ εὑρισκομένους, ἀπῆλθον. Καὶ μικροῦ μὲν λόγου ἄξια ὅλα ταῦτα, οὐχ ἧττον ὅμως κατέτριψα δεκαπέντε ὁλοκλήρους ὥρας, τούτου δ' ἕνεκα καὶ ἐβράδυνα. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι προτιμητέα ἦτο ἡ βραδύτης παρὰ νὰ ἀφήσωμεν ὀπίσω ἡμῶν ἴχνος δυσφημίας. Ἔπραξα καλῶς, κύριοί μου ;

Ἡ ὁμήγυρις σύμπασα ἀνευφήμισεν ἐνθουσιωδῶς.

— Σᾶς παρατηρῶ ὅμως, εἶπέ τις τῶν περιεστώτων, ὅτι δὲν ἐπράξατε ἔργον φρονήσεως, ἀποδόντες ἰδιοχείρως τὸ ἀργύριον εἰς τὸν Ἰωάννην Πικότον.

— Ἰταλικόν τι ἀπόφθεγμα, φίλτατε ταγματάρχα, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λέγει «ὅστις ἐπιθυμεῖ πρᾶγμά τι ὑπάγει ὁ ἴδιος πρὸς εὕρεσίν του, ὅστις δὲ δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ, στέλλει ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ », ἐγὼ λοιπὸν τὸ ἐπεθύμησα καὶ δι' αὐτὸ μετέβην αὐτοπροσώπως.

— Ἀλλ' ὁ φίλος αὐτὸς, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἐμπέσητέ ποτε εἰς χεῖρας τοῦ Διευθυντηρίου, θέλει προθυμοποιηθῆ χάριν εὐγνωμοσύνης νὰ σᾶς προδώσῃ· συνέπεια δὲ τῆς προδοσίας του εἶναι ἡ ἀποκεφάλισίς σας!

—Ὤ! ὅσῳ δι' αὐτὸ, ἂν δύναται ἄς μὲ προδώσῃ!

— Ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ;

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐκστρατεύω ἄνευ προσωπείου ; Τῇ ἀληθείᾳ, φίλτατε ταγματάρχα, ἄλλον ἀντ' ἄλλου μὲ ἐκλαμβάνετε! ὅταν εὑρίσκωμαι ἐν μέσῳ φίλων ἐκβάλλω τὸ προσωπεῖον ἄνευ τινὸς δυσκολίας, ἀλλ' ἐν μέσῳ ξένων ἀνθρώπων οὐδέποτε. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἴμεθα τάχα ἐν καιρῷ ἀποκρέω ; καὶ διατί ἐγὼ νὰ μὴ μεταμφιεσθῶ εἰς Ἀβελλῖνον ἢ Ἐρνάνην, ἐνῷ οἱ κύριοι Γοχιέρος, Σιεγῆς, Βαρρᾶς καὶ λοιποὶ μετεμφιέσθησαν εἰς ἰσαρίθμους βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ;

— Εἰσῆλθες λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν προσωπιδοφορῶν ;

— Καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ εἰς αὐτὸ μάλιστα τὸ ἑστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ναὶ μὲν τὸ πρόσωπον εἶχον κεκαλυμμένον ὄχι ὅμως καὶ τὸν ζωστῆρα, ὅστις καθὼς βλέπετε, ἦν ἀρκούντως ἐφωδιασμένος.

Ὁ νεανίας ταῦτα εἰπὼν διήνοιξε τὸν μανδύαν καὶ ἔδειξε τὸν ζωστῆρά του ὅπου ὑπῆρχον παρατεθειμένα τέσσαρα πιστόλια καὶ εἰς τὴν πλευρὰν ἀνηρτημένη κυνηγετικὴ μάχαιρα.

Μετὰ ταῦτα ὑπολαβὼν εἶπε δι' ἤθους εὐθύμου, ὅπερ ἦν τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ ἀφρόντιδος ἐκείνου χαρακτῆρος.

— Θὰ ὁμολογήσητε, πιστεύω, ὅτι εἶχον τὴν ὄψιν ἀγρίαν, ἔ ; Θὰ μὲ ἐξέλαβον ἀντὶ τοῦ μακαρίτου Μανδρονίκου κατερχομένου ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας. Ἀληθινὰ, ἰδοὺ αἱ ἑξήκοντα χιλιάδες τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ Διευθυντηρίου.

Εἶπε καὶ διὰ τοῦ ποδὸς ἀπώθησε περιφρονητικῶς τὸν σάκκον ὃν εἶχεν ἀποθέσει κατὰ γῆς· διὰ δὲ τοῦ κινήματος τούτου ὁ σάκκος ἤχισε προδόσας οὕτω τὴν ὕπαρξιν χρυσίου.

Εἶτα ὁ νέος μας ἀνεμίχθη μετὰ τῶν φίλων ἀπὸ τῶν ὁποίων ἕως τότε ἀπεῖχεν ὀλίγον, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὸν διηγούμενον καὶ τοὺς ἀκούοντας.

Εἷς ἐκ τῶν μοναχῶν κύψας ἀνέλαβε τὸν σάκκον.

—Περιφρόνει, εἶπε, ὅσῳ θέλεις τὸ ἀργύριον,

ἀρκεῖ ὅτι φροτίζεις καὶ τὸ συνάζεις· μάθε ὅμως ὅτι ὑπάρχουσι γενναῖοι ἄνδρες ἀναμένοντες τὰς ἑξήκοντα αὐτὰς χιλιάδας, τὰς ὁποίας σὺ λακτίζεις, ὅπως συνοδεία ἀποπλανηθεῖσα εἰς τὴν ἔρημον καραδοκεῖ ἐναγωνίως σταγόνα ὕδατος ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς δίψης.

— Τοὺς ἐν Βανδέᾳ φίλους μας, ἐννοεῖς; Εἶναι τῳόντι ἀξιολύπητοι! Ἀκούεις ἐκεῖ αὐτοὺς θὰ λυπηθῶ τοὺς ἐγωϊστάς! Ἐξέλεξαν οἱ φίλοι δι' ἑαυτοὺς τὰ ῥόδα καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπέλιπον τὰς ἀκάνθας· ἐκεῖνοι μάχονται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς ἐνῷ ἡμεῖς... Ἀληθινὰ ἀπεστάλη τίποτε ἐξ Ἀγγλίας;

— Ὦ, ἐννοεῖται, εἶπεν εὐθύμως εἷς τῶν μοναχῶν, εἰς Γυβερόνην ἀπεστάλησαν αὐτοῖς βόμβαι καὶ μισδράλια.

— Δὲν εἶπον ἂν ἀπεστάλη ἐκ τῶν Ἄγγλων ἀλλ' ἐξ Ἀγγλίας.

— Δὲν ἐστάλη οὐδ' ὀβολός.

— Νομίζω ἐν τούτοις, εἶπεν εἷς τῶν περιεστώτων ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον συνετώτερος, ὅτι οἱ πρίγκηπες πρέπον ἦτο ν' ἀποστείλωσιν ὀλίγον κἂν χρυσίον πρὸς τοὺς θυσιαζομένους ὑπὲρ τῆς μοναρχίας. Δὲν συλλογίζονται ἆρά γε ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἀφοσίωσις τῆς Βανδέας θὰ ἐξαντληθῇ, καθόσον μάλιστα οὐδ' ἓν εὐχαριστήριον ἔλαβε μέχρι τοῦδε παρ' αὐτῶν, ἀπέναντι τόσων καὶ τοιούτων θυσιῶν.

— Ἡ Βανδέα, φίλτατέ μοι, ὑπέλαβεν ὁ Μοργὰν, εἶναι γενναίων ἀνδρῶν γεννήτωρ, οἵτινες οὐδέποτε, πίστευσόν μοι, θ' ἀποκάμωσιν· ἐκτὸς τούτου ὁποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἀφοσίωσις ὅταν δὲν ἀντισταθμίζηται πρὸς τὴν ἀχαριστίαν; Ἡ ἀφοσίωσις ἀνταμειβομένη ἐξουδενοῦται, δὲν εἶναι πλέον ἀφοσίωσις ἀλλ' ἀνταλλαγὴ πληρωνομένη. Ἂς μένωμεν λοιπὸν μέχρις ἐσχάτων πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι καὶ ἂς δεώμεθα εἰς τὸν Ὕψιστον νὰ καταδείξῃ ἀχαρίστους ἐκείνους ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα, ἔστε δὲ βέβαιοι ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ἐμφυλίων ἡμῶν πολέμων θέλει ἀποδώσει ἑκάστῳ τὸ δίκαιον.

Μόλις ὁ Μοργὰν ἐξέθηκε τὸ ἱπποτικὸν τοῦτο ἀξίωμα καὶ ἐξέφερεν εὐχὴν, ἧς ἡ ἐκπλήρωσις ἦν λίαν ἐνδεχομένη καὶ ἰδοὺ τρία συνθηματικὰ κρούσματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς θύρας δι' ἧς αὐτὸς εἶχεν εἰσέλθει προηγουμένως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ προεδρεύων ἐκ τῶν μοναχῶν, καλυφθῆτε ἐν τάχει διὰ τῶν καρδυλῶν καὶ τῶν προσωπίδων διότι κάποιος ἄγνωστος ἔρχεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΟΥ ΕΔΑΠΑΝΑΤΟ ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ.

Πάντες προθύμως ὑπήκουσαν εἰς τὸ πρόσταγμα καὶ οἱ μὲν μοναχοὶ κατεβίβασαν τὰς κορδύλας, ὁ δὲ Μοργὰν ἔθεσε τὸ προσωπεῖόν του.

— Εἴσελθε! εἶπεν ὁ πρόεδρος, καὶ ἀνοιχθείσης τῆς θύρας ἐνεφανίσθη ὁ θεράπων ἀδελφός.

— Ἀγγελιαφόρος τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Καδουδὰλ ἐλθὼν ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ, εἶπεν.

— Ἀπεκρίθη εἰς τὸ σύνθημα;

— Ἀκριβέστατα.

— Ἂς ἔλθῃ λοιπόν.

Ὁ μοναχὸς ἐξῆλθε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθεν ἄγων ἄνθρωπον, ὅστις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐκ τῆς τετραγώνου καὶ πυρροτρίχου κεφαλῆς του ἐφαίνετο ὅτι ἦν χωρικὸς Βρετανός. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰσελθὼν προέβη εὐτόλμως πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀτενίζων τὰ δώδεκα ἐκεῖνα λευκὰ ἀγάλματα καὶ ἀναμένων νὰ τῷ ἀποτανθῇ ὁ λόγος.

Πρῶτος ἐλάλησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἐν ὀνόματι τίνος ἔρχεσαι; ἠρώτησεν.

— Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἔστειλε, μὲ διέταξε ν' ἀποκριθῶ ὅταν μὲ ἐρωτήσωσιν, ὅτι ἔρχομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰηοῦ.

— Μᾶς φέρεις ἐπιστολὰς ἢ θὰ μᾶς ὁμιλήσῃς ἐκ στόματος;

— Θ' ἀποκριθῶ εἰς ὅ,τι μ' ἐρωτήσητε, καὶ θὰ πάρω χρήματα μὲ ἕνα χαρτὶ τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς δώσω.

— Καλὰ, ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις. Τί κάμνουσιν οἱ ἐν Βανδέᾳ ἀδελφοί μας;

—Κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ ἀναμένουσι διαταγήν σας διὰ νὰ τὰ ἀναλάβωσι πάλιν.

— Καὶ διατί κατέθεσαν τὰ ὅπλα;

— Διότι διετάχθησαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ'.

— Ἐδῶ ἔγεινε λόγος περὶ ἰδιοχείρου διακηρύξεως τοῦ βασιλέως.

— Ἰδοὺ ἀντίγραφον τῆς διακηρύξεως.

Ὁ πρόεδρος λαβὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ χωρικοῦ τὸ χαρτίον, ἀνέγνω τὰ ἑξῆς·

(ἀκολουθεῖ).